

Въ Сливенъ Чинтуловъ наново се залавя съ учителствуването, но къмъ 1874—1875 билъ принуденъ да го напусне поради отслабналото си зрѣние⁴³. — Подиръ връщането си отъ Цариградъ Чинтуловъ вече стои настрана отъ общественитѣ борби, сѣкашъ напълно убѣденъ, че ние наистина „още не сме узрѣли“. Завършкътъ на командировката му въ Орта-къой е билъ лишно доказателство за тая незрѣлостъ. И Чинтуловъ все повече се оттегля въ своя песемизмъ и пасивностъ. На голѣмия митингъ въ 1872, напримѣръ, по поводъ заточаването на българскитѣ владии, Чинтуловъ не взима активно участие⁴⁴. Неговата прѣдпазливостъ и мнителностъ по това врѣме ще сж се усилили още повече, спирали сж го при мисълта за всѣка по-рѣшителна крачка. Нѣкакъ особено безпомощенъ става той изобщо въ отношенията си къмъ хората, и това ясно се чувствува въ писмата му, пълни съ обилни ограждания, прѣдпазливостъ и уговорки.

Познатъ на сливенци като поетъ и ораторъ, той е билъ опрѣдѣленъ отъ тѣхъ да срѣщне съ рѣчь изпратения отъ Екзархията за Сливенъ владика Серафимъ Белички въ 1873. За това посрѣщане Чинтуловъ приготвилъ една рѣчь, която самъ прочелъ, и една пѣсень, изпѣта от сливенски ученици⁴⁵. Рѣчта не се отличава нито по изразъ, нито по особено съдържание, но все пакъ е интересна. Чинтуловъ привѣтствува владиката, говори за „адската злоба“ на фанариотитѣ, за бждецето спасително слово на архипастиря къмъ отпадналитѣ духомъ, за бждещата му грижа по оправянето и доброто уреждане „на учебнитѣ заведения“, за които той иска — „този духовенъ вертоградъ, тази разсадникъ на просвѣщението да не заглѣхва безплодно помежду трънитѣ, но свободно да расте, весело да цѣфти и